

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **JUDr. B. U.**, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, Velká hradební 61, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 12. 2004, č. j. 15 Ca 179/2003 – 27,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 12. 2004, č. j. 15 Ca 179/2003 – 27 **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 20. 12. 2004, č. j. 15 Ca 179/2003 – 27, zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2003, č. j. 3780/150/03, kterým byla zamítnuta odvolání žalobce proti platebním výměrům č. j. 93481/02/196911/6742, č. j. 93853/02/196911/6742, č. j. 93858/02/196911/6742 a č. j. 93847/02/196911/6742 na penále na dani z přidané hodnoty vydaných Finančním úřadem v Litoměřicích (dále jen „správce daně“) dne 12. 11. 2002.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše uvedený rozsudek včas kasační stížností.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel napadá závěr soudu, který připustil, že žalovaný nepochybil, pokud rozhodl o čtyřech podaných odvoláních jedním rozhodnutím, když s ohledem na hospodárnost řízení je takovýto postup možný. S tímto názorem stěžovatel nesouhlasí, rozhodnutí je dle jeho názoru neúplné,

nesrozumitelné a nepřezkoumatelné. Pokud stěžovatel namítal stručnost odůvodnění správního rozhodnutí, pak jen proto, že ani z odůvodnění není zřejmé, zda se týká všech věcí. Krajský soud k námitce konstatoval, že daňový zákon procesní institut „spojení věcí“ nezná, ale s ohledem na zásadu hospodárnosti řízení je však takový postup možný. Nepřesnosti výroku pokud jde o použité jednotné číslo místo množného lze podle názoru soudu vyřídit cestou opravy zřejmých omylů a nesprávností podle § 56 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“).

Za nedůvodnou označil krajský soud taktéž žalobní námitku, dle které správce daně nemůže odvozovat zákonnost svého rozhodování jen od daňového řádu. Tento závěr v odůvodnění rozsudku je stručně zdůvodňován tím, že podle § 40 odst. 11 daňového řádu se prohlášením konkursu na majetek daňového subjektu daňové řízení nepřerušuje. Žalovaný je tedy povinen vést daňové řízení a vydávat rozhodnutí týkající se daňových povinností - tedy vydávat i platební výměry na dílčí penále, aby nedošlo k jejich promlčení. Proti tomu správce konkursní podstaty nemá oprávnění natož povinnost s přihlédnutím k ust. § 33 odst. 1 písm. d), popř. § 22 odst. 2 konkursního zákona vyměřené penále plnit. S konkrétními námitkami k jednotlivým výměrům, k tvrzením zda jde o pohledávku vzniklou před prohlášením konkursu nebo vzniklou po jeho prohlášení a tedy o pohledávku za konkursní podstatou, se vůbec nezabýval. Obě citovaná ustanovení se týkají vypořádávání pohledávek, které byly či měly být přihlášeny do konkursu. Pro správce však také platí ustanovení § 31 odst. 1 a 2 konkursního zákona. Ve sporu v žádném případě nejde o to, zda stěžovatel jako správce daně má povinnost vyměřené penále zaplatit či nezaplatit. V daném konkrétním případě stěžovatel plnil (a to zcela po právu) daňové povinnosti vzniklé po prohlášení konkursu, správce daně však přijaté platby (jejich část) přiřadil k úhradě daňových pohledávek vzniklých před prohlášením konkursu, které byly součástí jeho přihlášené konkursní pohledávky, a to na úkor ostatních konkursních věřitelů. Stěžovatel dochází k závěru, že krajský soud vycházel ve svém rozhodnutí z právního názoru vyjádřeného ve sjednocujícím stanovisku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2004, č. j. Sst 2/2003-225. Stěžovatel je s tímto stanoviskem obeznámen, ale s jeho závěry nesouhlasí. Naopak se zcela ztotožňuje s připojeným odlišným stanoviskem některých soudců Nejvyššího správního soudu, na jehož závěry odkazuje. Stěžovatel je přesvědčen, že trvání na výkladu o na tom, že správce daně je oprávněn postupovat vůči úpadci striktně podle daňového řádu, bez ohledu na skutečnost prohlášení konkursu, bez ohledu na to, zda přihlásil svou (daňovou) pohledávku do konkursu za úpadcem, musí přinést to, že správce konkursní podstaty nebude (nesmí) plnit daňové povinnosti vzniklé po prohlášení konkursu (tj. podá příslušná daňová hlášení viz např. § 40 odst. 14 daňového řádu). Při obecné znalosti citovaného oficiálního právního názoru si konkursní správce totiž musí být vědom (je-li mezi přihlášenými pohledávkami do podstaty pohledávka dluhu na daních), že odvede-li správci daně v průběhu konkursu jakoukoli platbu na daň vzniklou a splatnou po prohlášení konkursu, bude tato platba správcem daně použita nejdříve na úhradu dlužných daní (přihlášené pohledávky). Konkursní správce tak zcela absurdně bude tím, kdo zvýhodňuje jednoho konkursního věřitele před ostatními. Naplní tak podle všeho skutkovou podstatu trestného činu „zvýhodňování věřitele“ podle ustanovení § 256a trestního zákona.

Stěžovatel je toho názoru, že vymáhání daňových nedoplatků se po prohlášení konkursu musí řídit rovněž zákonem o konkursu a vyrovnání, přičemž odlišná pravidla se uplatní pro daňové nedoplatky vzniklé před prohlášením konkursu a pro daňové nedoplatky vzniklé po jeho prohlášení. Daňový nedoplatek vzniklý před prohlášením konkursu lze uspokojit jenom podle pravomocného rozvrhového usnesení. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudkem zrušil rozhodnutí krajského soudu a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 10. 6. 2005. S ohledem na skutečnost, že důvody kasační stížnosti jsou totožné s důvody uvedenými v odvolání a v žalobě, trvá na odůvodnění rozhodnutí č. j. 3780/150/03 ze dne 29. 5. 2003. Zdůraznil, že správce daně se při penalizaci daňových nedoplatků řídí výlučně daňovým řádem, konkrétně § 63, který zákonodárce zařadil do části placení daní. Ve stádiu placení daní není zakotven odlišný postup při placení daní v průběhu konkurzu. Správce daně proto postupuje při úhradě daně podle § 59 odst. 6 daňového řádu, při penalizaci podle § 63, při vracení přeplatku podle § 64 a oporou pro tento postup je mu též ustanovení § 40 odst. 11, poslední věta daňového řádu, podle kterého se prohlášením konkurzu daňové řízení nepřerušuje.

K námitce nepřípustného započtení na majetek patřící do podstaty ve smyslu § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkurzu a vyrovnání uvádí, že správce daně vydáním napadeného rozhodnutí citované ustanovení neporušil. K započtení může dojít jen v případě existence vzájemných pohledávek. Postup správce daně, který v souladu s ustanovením § 59 odst. 6 daňového řádu použil platby na daň na úhradu nejstaršího nedoplatku, nelze posoudit jako započtení podle § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkurzu a vyrovnání, neboť zde chybí základní předpoklad započtení, tj. chybí vzájemnost pohledávek. Oproti pohledávce správce daně - nedoplatku na dani, chybí pohledávka daňového subjektu - vratitelný přeplatek. Žalovaný navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a došel k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Z předloženého spisového materiálu bylo zjištěno, že dne 21. 2. 2002 podal daňový subjekt V. F. přiznání k dani z přidané hodnoty za leden 2002, kde vyčíslil vlastní daňovou povinnost ve výši 50 170 Kč.

Dne 25. 2. 2002 byl usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 44 K 1022/2001 prohlášen na majetek výše uvedeného daňového subjektu F. V. konkurz. Žalovaný přihlásil do konkurzu pohledávku za úpadcem o celkové výši 383 082 Kč, která byla vyčíslena z dluhu úpadce na dani z přidané hodnoty včetně penále a dani z nemovitosti vyčíslenými ke dni předcházejícímu prohlášení konkurzu, tj. k 24. 2. 2002.

Dne 25. 3. 2002 podal úpadce přiznání k dani z přidané hodnoty za měsíc únor 2002, (vlastní daňovou povinnost ve výši 18 684 Kč), dne 26. 4. 2002 přiznání k dani z přidané hodnoty za měsíc březen 2002, (vlastní daňovou povinnost ve výši 2288 Kč) a dne 27. 5. 2002 přiznání k dani z přidané hodnoty za měsíc duben 2002 (vlastní daňovou povinnost ve výši 68 141 Kč).

Dne 12. 11. 2002 vydal správce daně platební výměr č. j. 93841/02/196911/6742 na daňové penále na daň z přidané hodnoty v celkové výši 9131 Kč, dále platební výměr č. j. 93847/02/196911/6742 na daňové penále na daň z přidané hodnoty v celkové výši 2878 Kč, platební výměr č. j. 93853/02/196911/6742 na daňové penále na daň z přidané hodnoty v celkové výši 282 Kč, platební výměr č. j. 93858/02/196911/6742 na daňové penále na daň z přidané hodnoty v celkové výši 6201 Kč. Proti výše uvedeným platebním výměrům podal stěžovatel jednotlivě odvolání. V odvolání namítal, že správní orgán nerozhodl v souladu s právem, když správce daně v rozporu s ust. § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání, v průběhu konkursu, započtl na úhradu nedoplatků daně z přidané

hodnoty vzniklé a splatné v době před prohlášením konkursu i splátky, které v souladu s ustanovením § 31 odst. 1, 2 písm. d) zákona o konkurzu a vyrovnaní jako pohledávky za podstatou odvádí na dani z přidané hodnoty správce konkursní podstaty v průběhu konkursního řízení. Dále namítal, že správce daně v rozporu s ustanovením § 33 odst. 1 písm. d) zákona o konkurzu a vyrovnaní vyměřil k datu tohoto nepřipustného započtení penále. Tím však na úkor ostatních konkurzních věřitelů snížil hodnotu své pohledávky za úpadcem, se kterou se přihlásil do konkursu a která při přezkumném řízení dne 11. 11. 2002 byla z větší části správcem konkursní podstaty uznána. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 29. 5. 2003 pod č. j. 3780/150/03 rozhodl jediným rozhodnutím o všech výše popsanych odvoláních stěžovatele proti platebním výměrům tak, že odvolání zamítl. V rozhodnutí o odvolání žalovaný zdůraznil, že se správce daně řídí výlučně ustanovením § 63 daňového řádu. Podle žalovaného v daňovém řádu není upraven odlišný způsob pro placení daní v průběhu konkurzu. Správce daně proto postupuje při úhradě daně podle § 59, při penalizaci podle § 63, při vracení přeplatku podle § 64 citovaného zákona, přičemž oporou pro tento postup mu je ustanovení § 40 odst. 11 daňového řádu, podle kterého se prohlášením konkurzu daňové řízení nepřerušuje. Podle názoru žalovaného nedošlo k nepřipustnému započtení podle § 14 odst. 1 zákona o konkurzu a vyrovnaní. Správce daně v souladu s ust. § 59 odst. 6 daňového řádu použil platby na daň na úhradu nejstaršího nedoplatku. S tímto názorem stěžovatel nesouhlasil a proto podal proti tomuto rozhodnutí žalobu. V žalobě namítal formální vadu napadeného rozhodnutí, když podle jeho názoru žalovaný nepřipustně rozhodl o odvolání ve čtyřech samostatných věcech jediným rozhodnutím. Přitom nedošlo ke spojení věcí do jediného řízení a žalovaný tento postup ve svém rozhodnutí nijak nezdůvodnil. Ve vlastním výroku přitom použil jednotné číslo „odvolání se zamítá“ a není tedy zřejmé zda rozhodl o všech čtyřech odvoláních (pak by musel výrok znít „odvolání se zamítají“, či rozhodl jen o některém a v tom případě o kterém. Správce daně dle stěžovatele pochybil, pokud odvozoval zákonnost svého rozhodování jen od daňového řádu, přičemž zákon o konkurzu a vyrovnaní je speciálním právním předpisem pro uspořádání majetkových poměrů dlužníka, který je v úpadku. Upravuje-li jiná právní norma daňové otázky obecně, nemůže mít přednost před konkrétní, speciální úpravou pro řešení daňových otázek týkajících se úpadce. Dále stěžovatel v žalobě rozporoval, že k prodlení vůbec došlo. K platebním výměrům č. j. 93841/02/196911/6742 a č. j. 93847/02/196911/6742 namítal, že pokud jde o období, za které je daň vyměřena, jde o daňovou povinnost za období do prohlášení konkurzu. Prohlášením konkurzu se tato daň také stala splatnou a tato daň měla být součástí přihlášené pohledávky do konkurzní podstaty. K prodlení u těchto daní ke dni prohlášení konkursu vůbec nemohlo dojít. V části, v které je vyčíslováno penále v době po 25. 2. 2002 tj. za trvání konkurzu jde o pohledávku vyloučenou z uspokojení pohledávek v konkurzu ve smyslu § 33 odst. 1 písm. a) zákona o konkurzu a vyrovnaní. V žádném případě pak nemůže jí o pohledávku za podstatou ve smyslu § 31 odst. 2 citovaného zákona, které by stěžovatel mohl uspokojit kdykoli v průběhu konkursního řízení. Z jednotlivých platebních výměrů a jejich příloh, kterými je výpočet daňového penále vyplývá, že na úhradu daně z přidané hodnoty za období do prohlášení konkurzu (a tedy i pohledávky do konkursu přihlášené) použil správce daně platbu k 26. 8. 2002. Stěžovatel touto platbou v celkové výši 391 820 Kč (a stejně tak i platbou 68 141 Kč uhrazenou ke dni 4. 6. 2002 a správcem daně rovněž použitou na úhradu daně splatné před prohlášením konkursu) plnil svou daňovou povinnost v souladu s ustanovením § 31 zákona o konkurzu a vyrovnaní - tedy daňovou povinností vzniklou v době po prohlášení konkursu jako daňovou povinností za konkurzní podstatou. Pokud jde o výměr pod č. j. 93853/02/196911/6742, tj. za období 03/2002 v částce 2288 Kč, jde o pohledávku na dani vzniklou za trvání konkursu a tedy o pohledávku za podstatou. Konkursní správce takovou pohledávku může uspokojit kdykoli v průběhu konkursního řízení. Nejpozději pak

se takové pohledávky uspokojí přednostně při rozvrhu. Do té doby nemůže dojít k prodlení správce a tedy ani k penalizaci. Pokud jde o výměr č. j. 93858/02/196911/6742, tj. za období 04/2002 v částce 68 141 Kč, stěžovatel mimo výše uvedené namítal, že podal řádné daňové přiznání a takto vypočítanou daň z přidané hodnoty i uhradil. Vinou banky byl však příkaz proplacen až k 4. 6. 2002. Pokud by se dalo vůbec uvažovat o prodlení, pak jen po dobu 13 dní, tj. penále 886 Kč. Stěžovatel navrhoval rozhodnutí o odvolání zrušit, neboť postup správce daně dle ustanovení § 59 odst. 6 daňového řádu je dle stěžovatele v rozporu se zákonem o konkursu a vyrovnání. Svým postupem správce daně kráčí práva ostatních řádně přihlášených věřitelů na poměrnou úhradu přihlášených pohledávek. O žalobě rozhodl krajský soud kasační stížností napadeným rozsudkem tak, že žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Rozsudek napadl stěžovatel včas kasační stížností.

V kasační stížnost stěžovatel výslovně uplatňuje kasační důvod ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. K tvrzené nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. konstatuje Nejvyšší správní soud, že tato spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Pokud stěžovatel krajskému soudu vytýká, že se tento ke konkrétním námitkám směřujícím proti jednotlivým platebním výměrům nevyjádřil, když se tvrzeními, zda jde o pohledávku vzniklou před prohlášením konkursu nebo vzniklou po jeho prohlášení a tedy o pohledávku za konkursní podstatou vůbec nezabýval, poukazuje na nedostatečné odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu a uplatňuje též kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Prvotní je v dané věci námitka nepřezkoumatelnosti, neboť v případě její důvodnosti by nebylo třeba vážit další kasační námitky. V projednávané věci shledal Nejvyšší správní soud ve smyslu výše citovaného ustanovení vadu řízení před krajským soudem, když tento nepostupoval v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s.

Dle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.

Z hlavy páté Listiny základních práv a svobod vyplývá obecný požadavek, podle něhož jsou soudy povinny svá rozhodnutí řádně zdůvodnit. Absence řádného odůvodnění napadeného rozhodnutí tak vede k nepřezkoumatelnosti; takové rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (II. ÚS 686/02).

Dle Nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 7. 2003, sp. zn. IV. ÚS 40/03 „postup správního soudu, který nepřezkoumá rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu uplatněných žalobních námitek, odporuje zásadám spravedlivého procesu.“ Obdobně judikoval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. II. ÚS 242/02, když dovodil, že ze zásad spravedlivého procesu mimo jiné vyplývá povinnost obecných soudů svá rozhodnutí odůvodnit, reagovat na uplatněné námitky a vysvětlit jejich případné odmítnutí.

Těmito zásadami se krajský soud v projednávané věci neřídil a stěžovatelem žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumal v rozsahu všech uplatněných žalobních námitek.

V žalobě stěžovatel k platebním výměrům č. j. 93841/02/196911/6742 a č. j. 93847/02/196911/6742 namítal, že pokud jde o období, za které je daň vyměřena, jde o daňovou povinnost za období do prohlášení konkursu. Prohlášením konkursu se tato daň také stala splatnou a tato daň měla být součástí přihlášené pohledávky do konkurzní podstaty. K prodlení u těchto daní ke dni prohlášení konkursu vůbec nemohlo dojít. Pokud jde o výměr pod č. j. 93853/02/196911/6742, tj. za období 03/2002 v částce 2288 Kč, jde o pohledávku na dani vzniklou za trvání konkursu a tedy o pohledávku za podstatou. Konkursní správce takovou pohledávku může uspokojit kdykoli v průběhu konkursního řízení. Nejpozději pak se takové pohledávky uspokojí přednostně při rozvrhu. Do té doby nemůže dojít k prodlení správce a tedy ani k penalizaci. Pokud jde o výměr č. j. 93858/02/196911/6742, tj. za období 04/2002 v částce 68 141 Kč, stěžovatel namítal, že k prodlení mohlo dojít pouze po dobu 13 dní, čemuž odpovídá penále ve výši 886 Kč.

K výše uvedeným konkrétně vzneseným námitkám se krajský soud nevyjádřil.

V odůvodnění svého rozhodnutí se krajský soud omezil na odkaz na ustanovení § 40 odst. 11 a § 63 odst. 4 daňového řádu, aniž by posoudil stěžovatelovy námitky konkrétně k jednotlivým vydaným platebním výměrům.

Ačkoli bylo v projednávané věci napadeno žalobou rozhodnutí správce daně deklaratorní povahy, kterým byl stěžovateli sdělen předpis penále, a v takovém případě se soudní přezkum omezuje pouze na zjištění, zda existuje platné rozhodnutí, kterým byla stěžovateli stanovena povinnost uhradit daňovou povinnost v uložené lhůtě, zda bylo předmětné rozhodnutí stěžovateli doručeno, zda skutečně stěžovatel platební povinnost nesplnil ve lhůtě stanovené v tomto rozhodnutí a zda je penále vypočteno v souladu s ustanovením § 63 odst. 2 daňového řádu, nikoli jeho následné vymáhání, byl krajský soud taktéž povinen posoudit námitku stěžovatele spočívající v kritice postupu správce daně, který stěžovatelem poukázané platby ze dne 4. 6. 2002 a 26. 8. 2002 nepoužil na úhradu daňové povinnosti vzniklé v době po prohlášení konkursu jako daňové povinnosti za konkurzní podstatou, nýbrž postupoval dle ustanovení § 59 odst. 6 daňového řádu a použil platby na nejstarší nedoplatky na dani. Z obsahu žaloby je zřejmé, že předmětnou námitkou stěžovatel zpochybňuje samotný vznik prodlení, s tím související výši nezaplacené splatné

částky daně, z níž bylo penále správcem daně vypočteno a v neposlední řadě taktéž dobu prodlení.

Nejvyšší správní soud tak dochází k závěru, že výše vytýkané vady způsobují nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a proto postupem dle § 110 odst. 1 s. ř. s. a napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V novém rozhodnutí je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem. Krajský soud přezkoumá rozhodnutí žalovaného v rozsahu všech uplatněných žalobních námitek a posoudí, zda bylo penále v napadených platebních výměrech vypočteno v souladu s ustanovením § 63 odst. 2 daňového řádu a zákonnost aplikace zásady priority hrazení při placení daní (ustanovení § 59 odst. 6 daňového řádu) v průběhu konkurzního řízení.

V novém rozhodnutí rozhodne krajský i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu